

[A. Svensson.]

som faldt Mand og Mand imellem. Vi husker ogsaa S. K.-Bevægelsen, „Schleswigsche Kameradschaft“, der i Sommeren 1941 gjorde Forsøg paa at terrorisere den danske Befolkning i Grønselandet og glatvæk overtraadte Love og Forbud mod at bære Vaaben, optræde i Uniform og iværksætte offentlige Demonstrationer. Efter at jeg havde fremdraget Sagen i Det udenrigspolitiske Nævn, tog Regeringen sig af den, og gennem langvarige dansk-tyske Forhandlinger i København og Berlin lykkedes det osider at dæmpe op for de Tendenser, der her var lagt for Dagen. Man er nu paa tysk Hold tilbøjelig til at fremstille den Slags Ting i en stærkt formildende Belysning, men det var alvorligt nok, medens det stod paa. Det var i Virkeligheden oprørske Tilkendegivelser over for Danmark og det danske Folk, som ikke kunde undgaa at efterlade bitre Følelser hos den Befolkning, der var Vidne til dem.

Ikke desto mindre vil jeg tilraade, at vi udviser Maadehold over for det tyske Mindretal, hvor det kan gøres, uden at danske Interesser gaas for nær. Maadehold er ikke Slaphed og Sløjhed, som mange maaske mener, Maadehold er behersket Styrke. Vel skal den folkelige Retsbevidsthed have sit, saa de bliver straffet, som gennem forbrøderiske Handlinger har gjort sig fortjent til det, men vi skal ogsaa passe paa, at Øjeblikstømninger ikke tager Magten fra os. Det tyske Mindretals Ledelse handlede paa kort Sigt, og det er der mange, som maa bøde for. Vi Danske skal handle paa lang Sigt, saa det, vi foretager os, kan holde i den Tid, der kommer.

Vi maa heller ikke glemme, at der er, hvad jeg vil kalde en gammel slesvigsk Linie, som viser sig snart inden for den danske Del af Grønsebefolkningen, snart inden for den tysksindede Del af den, og som modsætter sig alt for skarpe Udslag af de nationale Modsætninger. Den gav sig saaledes til Kende med Henblik paa de før omtalte Sprogskripter i Tiden mellem de to slesvigske Krige, hvor en Mand som Cornelius Appel gik i Spidsen i Kampen for en mildere Kurs i Sydslesvig. Den meldte sig i visse tyske Kredse i Aarene op mod den første Verdenskrig, da Pastor Johs. Schmidt, det tidligere Medlem af dette høje Ting, med flere dannede Den tyske Fredsforening for at afværge en alt for haardhændet og dermed ogsaa uklog Politik over for den danske Befolkning i Nordslesvig. Den gjorde sig gældende igen under Besættelsen, da ansete hjemmetyske Borgere i Haderslev

indledede en Aktion til Fordel for de Danske i de sønderjyske Amter, der blev taget som Gidsler den 29. August 1943, hvilket igen medførte, at disse ret hurtigt blev løsladt, og der er Tegn til, at der nu er Danske, som reagerer over for de Domme, der fældes over unge frivillige af det tyske Mindretal.

Jeg skal her nævne, at Sognepræst, Dr. Jens Holdt fra Brede har skrevet et meget opsigtsvækkende Indlæg i „Hejmdal“, hvori han om en af de tyske frivillige, som blev dømt ved Holsted Ret fornylig, og som for Aar tilbage er blevet konfirmeret af ham, siger, at den paagældende utvivlsomt har været under et vist Pres dels fra Mindretallets Ledelse og dels fra Principal og Kamerater, og at han selv paa sin Vis er gaaet uvidende ind i det, som han nu bliver straffet for; han har ikke udført Krigstjeneste her i Landet, og han er ikke optraadt udfordrende, naar han var hjemme. „Han bliver da herefter“, fortsætter Pastor Holdt, „national Martyr for den tyske Sag. Vi giver ham en vis Optrift i protysk og tillige i antidansk Retning. Vi styrker og mobiliserer i ham og hans ligestillede visse Sindets Stormagter, som engang vil vendes mod os selv.“ Døm, slutter Pastor Holdt, Lederne haardt, men døm de menige og unge mildt og giv dem en ny og bedre og forhaabentlig loyal Fremtid.

Jeg kan tilslutte mig de her fremførte Synspunkter, som jo for øvrigt svarer til Aanden i den Bestemmelse i Straffelovstillet § 10, hvorefter der, naar særlige Hensyn gør sig gældende, kan finde Strafnedsættelse Sted, ligesom under særlige Omstændigheder Tiltale kan undlades.

Nu ved jeg nok, at der er Danske, som heroverfor vil møde mig med den gamle tyske Frase om „Die dummen Dänen“, men det er at underkende eget Værd og egen Dygtighed. Fra Nationalitetskampens Begyndelse for 100 Aar siden til nu har vi under store Omvæltninger og de største Vanskeligheder sejt og udholdende forsvaret os mod Presset sydfra og trods Tilbageslag nu og da klarer os ganske godt. Laurids Skau skriver i sin Levnedsskildring af Hans Nissen, Hammelev, der var første Formand i Den slesvigske Forening:

„I sin Helhed var den danske Tunge herskende til langt hinsides Flensborg, og desuagtet kunde vi i Juni 1843 ikke opdrive mere end 25 Bønder, der havde Mod nok til offentligt at vedkende sig Danskheden og aktivt virke for samme.“
Naar vi læser dette og saa ser paa Stillingen, som den er nu, kan vi stort set udmærket være det mellemliggende Tidsrum af Søn-